

Cesta

12
2010

KŘESŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 7 Kč

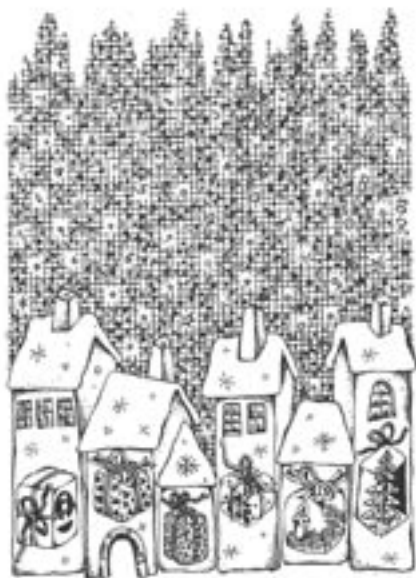
Modlitba	3
První izraelští králové	4
Jan Twardowski o pořádku	5
Podlaha	5
Čtete rádi?	6
Podobenství.....	7
Komiks	8
Toulky s Kuldou.....	10
Soutěž krásy	12
Sněhulák	14
Soutěž o tři knihy	15
Písnička.....	16

Upozornění pro předplatitele

**Od ledna 2011 bude cena časopisu Cesta zvýšena
na 12 Kč. Roční předplatné činí tedy 120 Kč.**

**Číslo účtu pro úhradu předplatného:
43-3856220207/0100**

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
Tisk: Grafotechna Print s. r. o.
Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9,
tel.: 840 306 090, e-mail: Rostislav.Gajdosik@predplatne.cz
Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, přímo s distributorem.
Ilustrace: J. Oleš, P. Herold, H. Rokytová a archiv časopisu Cesta
Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Pane Bože,
hodně dětí u nás ve třídě píše Ježíškovi,
co by chtěly dostat k Vánocům.
Já se raději nechám překvapit,
protože mám pocit,
že Ježíšek ví stejně líp než já sám,
co mi udělá největší radost.
Tebe bych chtěl ale poprosit,
aby byl na Vánoce sníh,
abychom mohli s bratrem sáňkovat.
Děkuji ti za bratra,
jsem moc rád, že ho mám,
protože jinak by u nás doma byla nuda.
Amen.

16. Konec Davidovy vlády

David sice zvítězil nad vojskem svého syna Abšalóma, kvůli Abšalómově smrti se však velice rmoutil. Velitel jeho vojsk Joáb se na něho kvůli tomu zlobil, říkal, že to vypadá, jako by David vůbec neměl radost z vítězství, ale je mu naopak líto porážky nepřátel.

Navíc nebylo vůbec jednoduché znovu celé království sjednotit. K tomu se ještě přidaly opětovné útoky vnějších nepřátel. David už

byl ze všech těch bojů unavený.

Jednou se rozhodl, že nechá spočítat všechny své bojeschopné muže. Nařídil Joábovi, aby to provedl. Joábovi se to moc nezdálo, nicméně příkaz splnil. Tím však David rozhněval Hospodina, protože se měl spoléhat na něj a ne na sílu svého vojska. Hospodin za ním poslal proroka Gáda, který mu řekl:

„Hospodin ti dává na výběr ze tří možností trestu: buď bude tvá země sedm let trpět hladem nebo tři měsíce pronásledováním nepřátel nebo v ní tři dny bude řádit mor. Co si vybereš?“

David byl zoufalý a uznával svou chybu. Nakonec se rozhodl, aby jej potrestal raději Bůh než lidé – nepřátelé. Na zem tedy dolehl mor. David se modlil: „To já jsem zhřešil a já si nejvíc zasloužím trest.“ Hospodin se nakonec slitoval a další pohromou už Izraelce nestíhal.

Léta plynula a David byl již starý muž. Rozhodl se, že místo něj bude vládnout jeho syn Šalomoun. Než zemřel, zavolal si jej a kladl mu na srdce, aby postavil Hospodinu chrám, který nemohl vybudovat on sám. Nabádal ho: „Řiď se vždy Hospodinovými příkazy a on bude s tebou.“ Zemřel, když mu bylo sedmdesát let. Na jeho trůn usedl Šalomoun.

Jana Krajčířiková

- Vezmi lůžko a jdi do svého domu - řekl Ježíš rozhrěšenému a uzdravenému paralytikovi, kterého spouštěli přes střechu, protože se sám nemohl pohybovat.

Co to znamená?

Znamená to: uklid' po sobě, přece nechceš nechat lůžko na ulici, dělat nepořádek!

Co je to za zázrak, zůstane-li po někom chaos?

Stane-li se zázrak, je třeba vždycky uklidit.

O jednom chlapci, který se nepořádně převlékal, bylo řečeno, že se převléká, jenom „když se mu zachce“.

Cestou z koupelny trousil po zemi ponožky, boty, svetr, kšandy. Hned bylo jasné, „že se mu zachtělo“ převléci se.

Je to nepsaný zákon – uklidit po sobě, odnést, položit na místo, poskládat, urovnat...

Přeložil Emil J. Havlíček

PODLAHA

V kuchyni nemá špína místa,
podlaha musí zůstat čistá.

Postačí kbelík, hadr, voda,
někdo z nás svoje ruce dodá,
aby se podlaha zas leskla
jako by byla jenom ze skla.

Zdeněk Svoboda

Vy, kteří jste už od útlého mládí zvládli písnička a naučili se číst, nezůstanete jistě jen u čtení pohádek Sůl nad zlato, Červená Karkulka či u románu Babička od Boženy Němcové.

Ve světě vynálezu knihtisku a písma máte možnost čtením načerpat mnoho nových poznatků a zkušeností, které byste nejspíš sami v životě nezískali a neprožili.

Poznáte, že kniha se časem může stát vašim spolehlivým „němým“ přítelem, který nezištně poradí i povzbudí mysl v dobré i zlé době. Záleží proto hlavně na vás, jaký vztah

ke knize si vytvoříte.

Není třeba mít doma haldu knih. Už proto, abyste nakonec nebyli přirovnávání žertem k úsloví: „Byl jeden mnich, měl mnoho knih, ale nevěděl, co je v nich.“

Stačí jen výběr z těch, které máte po ruce v případě potřeby. Jiné si můžete dnes kdykoliv zapůjčit v některé knihovně.

Pro lepší přehled si v budoucnu jistě pořídíte svou vlastní příruční knihovničku, která se stane vašim hlavním zdrojem rychlé informace. Tam jistě nebude chybět nějaký ten atlas světa, jazykové příručky, klasické romány české i cizí, beletrie a básně, nejspíš také nějaká poněkud větší všeobecná encyklopedie. Později i příběhy z Bible mohou kladně ovlivnit váš vztah k Bohu a životu Ježíše Krista.

Neprohloupíte, když si už od malička budete systematicky budovat tuto „zásobárnu vědění“, která vám dopomůže od prvotních školních krůčků až po dospělost zvládnout životní situace. Mnohem snáze, když víte, kam se obrátit o radu – do které knížky.

Nakonec není třeba se obávat, jak soudí někteří škarohlídi, že by knížky byly v budoucnu nahrazeny novodobými technickými prostředky. KNIHA nesporně i nadále zůstane pokladem lidstva a vědomostí.

Dr. Karel Lachout

O věrnosti služebníků

Text tohoto podobenství najdeme u Matouše (24,45-51) a u Lukáše (12,41-48), v obou případech za výzvu určenou učedníkům, aby byli neustále bdělí a připravení na příchod Páně.

Petr se ptá Ježíše: „Pane, platí tato výzva jenom pro nás nebo pro všechny?“ Na to mu Ježíš odpovídá: Když pán určí jednoho ze svých služebníků, aby se v době jeho nepřítomnosti jako jeho správce staral o ostatní, má tento pověřený služebník mnohem větší odpovědnost než ostatní. Bylo mu mnohé svěřeno – může rozhodovat o pánově majetku, o tom, co má kdo dělat a jakou za to dostane odměnu. Záleží potom na správci, jak se zachová. Poctivý správce si bude počínat odpovědně, aby zájmy jeho pána nebyly poškozeny. Jiný však může svého postavení a pánovy nepřítomnosti zneužít k tomu, aby jej okrádal, lenošil a tyranizoval své podřízené.

Jak se potom zachová pán, když se nečekaně vrátí? Samozřejmě pochválí věrného služebníka a naopak špatného potrestá.

Ježíšovi učedníci byli pověřeni podobně jako onen správce v podobenství. V jejich díle pak pokračuje křesťanská církev. My všichni bychom se tedy měli chovat jako věrní správci, aby až se náš Pán vrátí, nemusel z nás být zklamaný.

Jana Krajčířiková

Historie Církve československé husitské

10.

Rok 1989 a návrat svobody

Kreslí Petra Štěpánová
Píše Jana Krajišřiková

LÉTA UBÍHALA A JAN MĚL JIŽ DVĚ DCERY -
DVOJČATA EVU A HANKU NA STŘEDNÍ ŠKOLE.

Ano, je to hrůza, právě
se díváme na zprávy...
Učtě s námi počítejte!

VEČER 17. LISTOPADU 1989 BYLA VELMI TVRDĚ
POTLAČENA DEMONSTRACE STUDENTŮ NA NÁRODNÍ
TRIDĚ. STUDENTI ZAHÁJILI STÁVKU, KE KTERÉ SE
PŘIDÁVALI POSTUPNĚ UMĚLCI A DALŠÍ.

TOTALITNÍ VLÁDA KSČ VŠAK OPRAVDU SKONČILA.

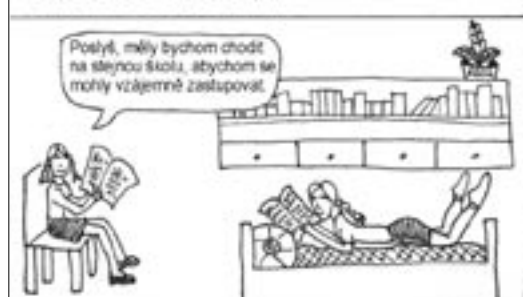
RADOST ZE SVOBODY SE PROJEVILA I VELKÝM ZÁJEMEM
O KŘESŤANSTVÍ.

Mám tu žádost o články od dvou časopisů
a obrátili se na mne i s dotazem: zda nechci
kandidovat do zastupitelstva obce.

EVU A HANKU SE ROZHODUJÍ, KTEROU VYSOKOU
ŠKOLU BUDOU STUDOVAT.

Nežertuj! Když, co bys řekla
Husitské teologické fakultě?
Tady čtu, že jí včlenili do univerzity
a rozšířili o spoustu oborů třeba
sociální práci.

To zní dobře, ukaž, kde to máš?
Viš, že jsem vždycky chtěla
pracovat v dětském domově.

POČÁTEČNÍ EUFORIE SPOLEČNOSTI VŠAK ČASEM OPADLA
A ČLENŮ CÍRKVE PŘESTALO PŘIBÝVAT. CÍRKEV ZAČALA
HLEDAT NOVÉ ZPŮSOBY, JAK LIDI OSLOVIT.

Dobrý den!

Dobrý den,
paní farářko!

Nechcete přijít ve
středu na faru? Máme
nový klub pro maminky
s dětmi.

Bratře biskupe, přijel
jsem za vámi ve věci
vojenských kaplanů.

Sestry a bratři, napadlo
mě uspořádat v našem
sboru výstavu...

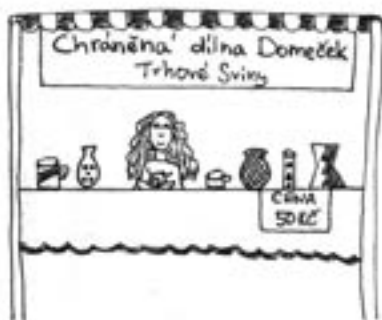

A sestro farářko, na
vernisáži by mohli vystoupit
naš pěvecký sbor.

Dobrý den, přivezli jsme to
oblečení do diakonie...

Chránišna' dílna Domeček
Trhové Sviny

Sestry a bratři, vítám vás na dnešní
ekumenické bohoslužbě...

PŘEJEME SVÉ CÍRKVI
VŠE NEJLEPŠÍ K NAROZENINÁM
A KÉŽ JI BŮH PROVÁZÍ I NADÁLE
A ŽEHNÁ VŠEMU DOBRÉMU,
CO CÍRKEV KONÁ!

Práce má chutný konec a Smejčil slibuje pomstu – první část

Záplava už se před hodnou chvílí stáhla od lužeckých stavení. Teď, když pan porybný uvolnil průtok docela, jako když vytáhne zátku z láhve, se zbývající vodní plocha dále zmenšovala, už bylo vidět, jak se voda z obou stran louky přelévá do koryta a už i čápi odlétli na hnízdo. Otec Jurášek kývl na děti, je čas vypouštět ryby, zachráněné z kaluží, do potoka.

„Můžu to dělat já?“ ozvala se Mirka.

Pražská příbuzná, které se přírodní děje vlastně teprv začaly dotýkat, se o to kupodivu hlásila sama. Pomáhala jí v tom Lucinka, držela nakloněnou hrouzkovnici a Mirka z ní opatrně vyjímala krásné klidné líny, kteří neomylně zamířili do potočných tůňek, zatímco malí kapříci se hned nemohli rozpomenout, že mají utvořit hejňko, protože kaprům je vrozeno táhnout pospolu. Dva červeně tečkovaní pstruzi okamžitě vyrazili proti proudu, který je jejich domovem. Mirka při dotyku s rybami zažívala nevyslovitelně šťastný pocit. Zasmála se, že štička, která přišla na řadu jako poslední, po ní šilhá.

Otec Jurášek se přezul z vysokých brodících bot, ve kterých se špatně chodí, a spolu s Martinem pomocí kapesních nožů šikovně vyvrhovali rybí droboť, hrouzky a okouny, které vysypali z košíku a vykuchané je tam zasraceli. Říša byl poslán pod jabloně u silnice, aby posbíral spadané suché větve.

„Kdybyste, páni hospodáři, pomohli,“ jen jakoby mimochodem vyzval skupinu přihlížejících na silnici, „bylo by to dobré. Ty, Smejčile, nechod,“ dodal, ačkoli ten vůbec neměl v úmyslu pomáhat. „Jsi nemocnej člověk, nemůžu si tě vzít na svědomí. Taky budem potřebovat pruty, ale ne z vrby, vrba roní mizu a ta teplem hořkne, nepochutnali bychom si. Nejlepší by byl líščák.“

Skupina na silnici se rozdělila, podle návodu porybného jednali hospodáři i starostka Panpelišková a hostinský Pivoňka, protože už tušili, co se bude dít, a těšili se na to. Smejčil, přestože byl zmáčený, jak sebou plácl do kaluže, neodjížděl domů, šklebil se a měl připomínky. Pochopil, že se chystá oheň, když viděl, jak porybný láme větve a rovná hraničku, jenže ke své škodě netušil, k čemu oheň bude.

„Toho roští je málo,“ řekl třeba.

„I co, tak přilámeme moje plaňky,“ nabídl hospodář, kterému povodeň sebrala plot.

„Ty plaňky jsou namočený a nebudou hořet,“ namítl Smejčil.

„Já je vysuším,“ přátelským kroužením se přihlásil Kulda.

Sestoupil nad hromádku planěk, maličko zvětšil objem a za chvíli se z dřevěných tyčí pářilo, jak osychaly. Otec Jurášek mezitím převzal od hospodářů lískové pruty, ořezával je do špičky a napichoval na ně drobné rybky.

„Neočistili jste šupiny a okoun má šupiny jak sklo,“ pokoušel se vysmívat Smejčil.

„To nevíš, ty chytráku, že šupiny se nad plamenem opálí?“ umlčel ho porybný. „No jakpak bys to věděl, když radši upytlačíš kapra zrcadlovce bez šupin.“

„A nemáte sůl!“ vítězně vykřikl Smejčil. „Ryba bez soli je... jako ryba bez soli!“

Ladislav Muška
(pokračování příště)

Byla tichá, vánoční noc. Z černé oblohy se k zemi tiše snášely velké zářivé sněhové vločky. Třpytily se ve svitu pouličních lamp a pomalu se vršily do rostoucích závějích. Když se blížilo ráno, bylo již venku dobrých dvacet centimetrů čerstvého sněhu.

Pro spoustu dětí to byl ten nejkrásnější vánoční dárek. Kolik týdnů se již těšily na sníh a pořád nic. Obloha byla sice zatažená, ale pokud z ní něco padalo, byl to spíš déšť. Jakmile uviděly tu nadílku venku, nedočkavě se začaly shánět po oteplovácích, rukavicích, čepicích a samozřejmě sáňkách.

Maminka se je snažila krotit, aby se nejprve umyly a nasnídaly, děti však neměly stání. Kdo by teď myslel na vánočku! Nakonec si však přeci jen daly říct a usadily se ke svátečnímu stolu.

A sněhové vločky, které dosud dřímaly v bílé peřině, se už mezitím také probudily. Povídaly si, jakou měly cestu dolů z mraků. „Já jsem letěla krásně pomaloučku, užívala jsem si klidnou noc, když tu se do mě najednou opřel vítr a nesl mě dál a dál, až jsem spadla tady u vás,“ vyprávěla jedna krásná, obzvláště veliká vločka. Rozhlédla se kolem sebe: „Skutečně, mám pocit, že sem skoro ani nepatřím. Podívejte se na mě. Vždyť jsem mnohem větší než vy ostatní. A vidíte, jaký mám nádherný vzorek?“

Ostatní vločky si ji obdivně prohlížely. „Netlačte se tolik, ať mě neumačkáte!“ bránila se. „Víte co?“ napadlo ji najednou. „Uspořádáme soutěž krásy. Pěkně se tu seřadte do řady a vybereme tu nejkrásnější a největší z nás!“ Ne všechny vločky byly tímto nápadem nadšené. „To je jasné, že vyhraješ ty,“ potichu si postěžovala jedna. „Kdo to vlastně bude vybírat?“ ptala se druhá. „Nemá to cenu, stejně za chvíli roztajeme,“ namítala třetí. Přesto se na vyhlášenou výzvu brzy vytvořila dlouhá řada těch, které se chtěly soutěže zúčastnit.

Velká vločka, která to všechno vymyslela, chodila důležitě od jedné vločky ke druhé a komentovala, jak vypadají, radila jim, jak se držet zpříma, jak se natočit, aby lépe vynikl jejich třpyt, některé však nemilosrdně vyřazovala, že nemají šanci postoupit ani do druhého kola.

Jedna taková odmítnutá vločka se smutně skutálela dolů z vrcholku záveje a plakala. „Nebreč, vždyť je to všechno hloupost,“ utěšovala ji její sousedka. „Všechny vločky jsou krásné. Vůbec nezáleží na tom, jestli je jedna větší nebo menší, pravidelná nebo ne. Hlavní je, aby nás bylo co nejvíc. Podívej se, k čemu je přece sních? Za chvíli přijdou děti a budou si s námi hrát. Vytáhnou sáňky, postaví z nás sněhuláka, budou se koulovat. Uplácají z nás koule a naše krása bude v mžiku pryč. To ale přece nevádí, hlavně když děti budou mít radost! Tak si utři slzy a na nějakou soutěž krásy už nemysli!“

Smutná vločka se usmála a nálada se jí opravdu zlepšila. „Podívej, děti už běží!“ vykřikla. Opravdu, ze dveří domu se vyhrnuly všechny tři děti, které v něm bydlely, a začaly se nadšeně válet ve sněhu. Vyhazovaly ho plnými hrstmi, plácaly z něj koule, začaly dokonce stavět iglú. „Takový krásný sních!“ volaly nadšeně. A v tu chvíli jim ani za mák nezáleželo na soutěži krásy sněhových vloček. Hlavně, že jich bylo tolik!

Jana Krajčířiková

Padá snížek bílý
a za malou chvíli
koule z něho vyválíme,
na sebe je postavíme.

Už tu stojí sněhulák,
na sobě má bílý frak,
místo nosu mrkvičku,
v ruce drží metličku.

Je to starý hajdaláček,
děravý má hnedle fráček,
zbývá ho jen maličko,
roztálo ho sluníčko.

Mirka Žáková

Pokud nám tajenku této vánoční osmisměrky pošlete do poloviny ledna, můžete vyhrát jednu ze tří knih, jejichž výherce budeme losovat a jejich jména oznámíme v únorové Cestě.

R	M	Y	R	H	A	A	E	Ř	Á	Z	D
Y	A	O	Š	T	Ě	P	Á	N	L	S	Ě
D	R	T	T	Z	J	N	A	A	R	S	V
E	I	A	Ě	O	M	O	T	T	Y	Z	O
L	A	E	D	O	N	O	S	N	Í	B	L
O	E	P	R	O	S	I	N	E	C	O	Á
K	L	T	Ý	O	H	Ž	C	V	F	L	R
A	S	D	D	Í	C	Í	Í	D	H	D	K
N	E	Í	E	E	V	L	Ž	A	H	I	I
D	J	T	N	S	E	O	S	O	Ů	D	Ř
Ě	Y	Ě	N	M	É	L	T	E	B	A	T
L	V	A	J	E	Z	U	L	Á	T	K	O

advent
anděl
betlém
Boží hod
Bůh
dary
dítě

jesle
Jezulátko
jmelí
Josef
kadidlo
koledy
Maria

myrha
prosinec
strom
svíce
Syn
Tři králové

Štědrý den
Štěpán
věnec
záře
zlato

Blahopřejeme výhercům soutěže z říjnové Cesty (rozdíly mezi dvěma draky: nos; obočí; třásně; mašle na ocasu; brada):

**Jenifer Milková, Roman Čureja
a Kateřina Kosubíková z Kojetína**

Rádi bychom povzbudili všechny, kteří zatím váhají s posláním svého řešení do redakce – napište, ať vám můžeme poslat hezkou knížku!

Aj, rů-že ro-zví-la se
ze kme-ne krá - sné - ho, v ní
krá-sa za-skvě-la se dru - hu pře-
vzá - cné - ho. Ten kví - tek spa-ní -
lý u - pro-síed no-ci chla - dné
my lí - dé spa - tí - li.

2. Růžičku tu, již míním
a o níž prorok děl,
složila nám i jiným
Maria v plének běl.
Jak Páně slíbil hlas,
zrodila dítě to nám
v půlnoční téměř čas.

3. To kvítečko podivné
má libé vůně dech
a jaseň svým předivné
nám září v temnostech.
V něm přišel spasiti
Hospodin zahynulé,
hřích i smrt zmařiti.

4. Ó Jezu, ve své moci
rač býti přítomen!
A v temné hříchu noci
až vyjítí dáš ven,
tam otevř ráj mi svůj,
kde tebe budu chválit
na věky, Pane můj!